

Dosarul nr. 2ra-176/21

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Buiucani, Judecător – N. Patrașcu

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău, Judecătorii – N. Budăi, A. Malii, I. Muruianu

Î N C H E I E R E

31 martie 2021

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, Judecătorul
Judecătorii

Svetlana Filincova
Galina Stratulat
Dumitru Mardari

examinând admisibilitatea recursului declarat de Pelin Ion,
în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Pelin Ion către
Procuratura Anticorupție cu privire la ridicarea sechestrului și obligarea restituirii
sumei ridicate,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 08 octombrie 2020, prin care s-a
menținut hotărârea Judecătoria Chișinău, sediul Buiucani, din 10 octombrie 2019,

c o n s t a t ă:

La 22 octombrie 2018, Pelin Ion a depus cerere de chemare în judecată
împotriva Procuraturii Anticorupție cu privire la ridicarea sechestrului aplicat prin
încheierea Judecătoria Chișinău sediul Buiucani din 03 mai 2018, asupra
mijloacelor financiare ce-i aparțin, în sumă de 6000 lei și obligarea organului de
urmărire penală să-i restituie suma de 6000 lei, ridicată de la el în cadrul
percheziției din 28 februarie 2018.

În motivarea cererii de chemare în judecată a indicat că, prin încheierea nr.
xxxxdin 03 mai 2018, judecătorul de instrucție, în mod abuziv și fără a se conduce
de norma procesual penală, a admis demersul procurorului Mihail Ivanov, în cadrul
cauzei penale nr. xxxx intentate pe numele altei persoane și, a autorizat aplicarea
sechestrului pe mijloacele financiare în sumă de 6000 Lei, 755 RON, 7860 Dolari
SUA și 5510 Euro, ridicate în cadrul percheziției din 28 februarie 2018, ca o
asigurare a unei eventuale confiscări ale bunurilor.

La efectuarea percheziției, dânsul nu a participat, iar încheierea de aplicare a
sechestrului nr. xxxxdin 03 mai 2018, nu i-a fost eliberată și a fost în imposibilitate
de a o contesta cu recurs, or, recursul declarat de Iurie Roșca împotriva încheierii
respective, a fost respins de Curtea de Apel.

În context, Pelin Ion a remarcat că la 28 februarie 2018, procurorul Mihail Ivanov, împreună cu un grup operativ din cadrul Centrului Național Anticorupție, a ridicat din sediul Fundației pentru Democrație Creștină din str. Xxxx, 15, mun. Chișinău, o sumă de bani în cuantum de 6000 Lei, care de fapt îi aparține lui și familiei sale cu titlu de proprietate privată în devălmășie.

La plângerile depuse în ordinea art.299 și art.299 alin.(1) din Codul de procedură penală, procurorii nu i-au oferit nici un răspuns.

Ridicarea sumei de bani a avut loc la efectuarea percheziției în cadrul cauzei penale nr. xxxx, însă, în pofida acestui fapt, drept dovadă a ingerinței că acești bani nu-i aparțin învinutului ci reclamantului, o reprezintă locul efectuării percheziției și ridicării banilor - sediul Fundației pentru Democrație Creștină, al cărei colaborator este.

Reclamantul a mai precizat că, instanța care examinează cauza penală, nu a soluționat plângerea depusă de el conform art. 313 din Codul de procedură penală.

Suplimentar relatează că, cauza penală nr. xxxx a fost intentată în anul 2017 de către Procuratura Anticorupție, în temeiul bănuielii rezonabile de comitere a infracțiunii prevăzute de art. 326 alin.(3) lit. c) din Codul penal, însă în cadrul acestei cauze, doar o singură persoană a fost recunoscută ca bănuțit/învinut, care de altfel nu este proprietarul mijloacelor bănești sechestrate de instanță, or, Țurcanu Dinu, Dohot Daniel, Pelin Ion și Vaculovschi Ghenadie, care sunt proprietarii de drept a sumelor bănești sechestrate, nu au nici o calitate în cadrul cauzei penale intentate de Procuratura Anticorupție pe numele lui Roșca Iurie.

Mai mult ca atât, judecătorul de instrucție nu a fost informat de către procurorul pe caz că, anterior datei de 3 mai, persoanele menționate supra au solicitat prin cereri scrise restituirea sumelor bănești și au formulat și plângeri în adresa Procurorului șef al Procuraturii Anticorupție, fără a primi vreun răspuns.

Ordonanța de punere sub sechestru care nu a fost comunicată petentului, a fost emisă de procuror la o distanță de două luni jumate din momentul ridicării banilor, și abia după ce proprietarii au cerut restituirea lor, or, acuzatorul de stat nu are nici o probă spre a demonstra contrariul acestui fapt și nu poate proba că sursele bănești îi aparțin lui Roșca Iurie.

În concluzie, menționează că pe mijloacele bănești care-i aparțin, nu poate fi aplicată procedura sechestrului sau a confiscării speciale, or, banii în cauză reprezintă economii din salariu, iar cât privește mandatul de autorizare a sechestrului, acesta se întemeiază pe o percheziție efectuată în alta cauză penală, la 09 decembrie 2016.

Mai menționează că imobilul din str. Xxxx nr. 15, unde s-a efectuat percheziția, aparține cu drept de proprietate Fundației pentru Democrație Creștină, unde Roșca Iurie închiriaza doar etajul II al acestei clădiri, iar etajul I unde se află și seiful de unde au fost ridicați banii, este gestionat de Fundație și colaboratorii acesteia, or, prin confirmarea Fundației pentru Democrație Creștină din 01 iunie

2018 se atestă faptul că acest seif este folosit de colaboratorii Fundației - Vacuovschi Ghenadie, Racu Octavian, Pelin Ion, Țurcanu Dinu ș.a., ei având cheie de acces.

Prin hotărârea Judecătorei Chișinău, sediul Buiucani, din 10 octombrie 2019, cererea de chemare în judecată depusă de Pelin Ion către Procuratura Anticorupție cu privire la ridicarea sechestrului și obligarea restituirii sumei ridicate, a fost respinsă ca neîntemeiată.

La 22 octombrie 2019, Pelin Ion a declarat apel împotriva hotărârii Judecătorei Chișinău, sediul Buiucani, din 10 octombrie 2019, solicitând casarea hotărârii primei instanțe și emiterea unei noi hotărâri de admitere integrală a acțiunii.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 08 octombrie 2020, a fost respinsă cererea de apel depusă de Pelin Ion și menținută hotărârea Judecătorei Chișinău, sediul Buiucani, din 10 octombrie 2019.

Pentru a decide astfel, reiterând concluziile primei instanțe și examinând materialele cauzei Curtea de apel a menționat că, prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Comrat din 08 octombrie 2018, s-a respins recursul declarat de Roșca Iurie și avocatul Rusanovschi Iulian și menținută fără modificări încheierea Judecătorei Chișinău sediul Buiucani din 03 mai 2018 privind autorizarea aplicării sechestrului pe mijloacele bănești în sumă de 6000 Lei, 755 RON, 7860 Dolari SUA și 5510 Euro, descrise în procesul verbal de examinare a banilor din 25 aprilie 2018.

Totodată, cu referire la faptul că banii asupra cărora se solicită ridicarea sechestrului, nu-i aparțin învinutului ci reclamantului, precum și locul efectuării percheziției și ridicării banilor, instanța de apel a statuat că, nu este de competența sa și nu poate să se expună pe marginea provenienței mijloacelor bănești puse sub sechestru, or, această prerogativă este pusă în sarcina exclusivă a instanței penale.

În altă ordine de idei, deși prin sechestrul aplicat de organul de urmărire penală s-ar putea aduce atingere unor elemente a dreptului de proprietate, iar în calitatea lui de pretins posesor a mijloacelor bănești sechestrate, Pelin Ion nu are nici un statut în cadrul cauzei penale, totuși, instanța de apel a punctat că această limitare a dreptului de proprietate este una temporară, or, pornind de la interesul general urmărit de legea penală, în vederea asigurării unei posibile confiscări a bunurilor rezultate din infracțiune, proporționalitatea interesului privat cu interesul public nu a fost încălcată.

Nefiind de acord cu soluția instanței de apel, la 30 noiembrie 2020, Pelin Ion a depus cerere de recurs, solicitând casarea deciziei Curții de Apel Chișinău din 08 octombrie 2020 și a hotărârii Judecătorei Chișinău, sediul Buiucani, din 10 octombrie 2019, cu emiterea unei noi hotărâri privind admiterea acțiunii și ridicarea sechestrului aplicat pe sumele bănești ce-i aparțin.

În motivarea recursului, reiterând circumstanțele de fapt și normele de drept reflectate în cererea de chemare în judecată și cererea de apel, Pelin Ion a invocat

că instanțele de judecată nu au elucidat pe deplin circumstanțele importante pentru soluționarea cauzei, au interpretat eronat legea și nu au aplicat legea care trebuia să fie aplicată.

Astfel, recurentul a menționat că instanța de apel, deși a făcut referire la o multitudine de norme legale, nu și-a justificat poziția în privința aplicării acestora în cadrul litigiului dat și nu și-a argumentat deplin concluzia.

De asemenea, recurentul a menționat că instanțele de judecată, nu au ținut cont de eroarea comisă de către organul de urmărire penală în procesul de aplicare a măsurilor asiguratorii, or, potrivit art. 203 alin.(2) din Codul de procedură penală, măsurile asiguratorii, pentru eventuala confiscare specială a bunurilor, se pot lua asupra bunurilor bănuitului, învinuitului, inculpatului enumerate la art. 106 alin.(2) din Codul penal, precum și asupra bunurilor altor persoane care le-au acceptat știind despre dobândirea ilegală a acestora.

La caz, suma de bani sechestrată și care constituie obiect al prezentului litigiu, nu a fost dobândită în urma comiterii pretensei infracțiuni care se impută lui Roșca Iurie și respectiv nu poate fi sechestrată sub nici o formă. Or, în decizia atacată cu recurs, Curtea de Apel Chișinău a indicat că Pelin Ion nu are nici un statut în cauza penală.

În concluzie, consideră că nu există temei legal pentru a pune sub sechestru bunurile unei persoane ce nu are nici o calitate în cadrul acelei cauzei penale.

Mai mult, în hotărîrea instanței de fond se găsesc argumente contradictorii, precum că banii au fost sechestrați de la domiciliu lui Roșca Iurie, iar ulterior menționându-se că banii au fost ridicați de la sediul Fundației pentru Democrație Creștină, asupra căroră instanța de apel nu s-a pronunțat.

În altă ordine de idei, deși în decizia sa, instanța de apel a menționat că nu este competentă de a analiza proveniența bunurilor puse sub sechestru, totuși s-a pronunțat asupra acestui aspect, dar nu a dat nici o apreciere probelor prezentate de apelantul/recurent în vederea confirmării provenienței bunurilor.

Suplimentar, a menționat că, la materialele dosarului a fost prezentat contractul individual de muncă care atestă că, recurentul înregistrează venituri în baza activității pe care o desfășură, însă instanța de apel nu a ținut cont de acest aspect, și s-a expus că, nu sunt probe în baza cărora se demonstrează dreptul de proprietate a lui Pelin Ion asupra sumei de 6000 Lei.

În circumstanțele descrise supra, consideră că i-a fost încălcat dreptul de proprietate asupra banilor, eroare care poate fi înlăturată numai prin casarea integrală a deciziei curții de apel.

La 20 ianuarie 2021, Procuratura Anticorupție a depus referință asupra recursului declarat de Pelin Ion, solicitând constatarea inadmisibilității recursului.

În conformitate cu art.434 alin. (1), (2) din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărîrii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere

și nu poate fi restabilit.

Potrivit materialelor cauzei, copia deciziei Curții de Apel Chișinău, din 08 octombrie 2020, a fost expediată participanților la proces la 11 noiembrie 2020, iar la materialele dosarului nu au fost anexată dovada recepționării actului judecătoresc de către părți.

Astfel, în conformitate cu art.434 din Codul de procedură civilă, Completul Colegiului constată că cererea de recurs, înregistrată la 30 noiembrie 2020, a fost depusă în termen.

Analizând temeiurile invocate în cererea de recurs în raport cu materialele dosarului și prevederile legale aplicabile cazului dat, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Pelin Ion, este neîntemeiat și urmează a fi declarat inadmisibil, din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art.432 alin.(1) din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

Conform art.433 lit.a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

Potrivit art.440 alin.(1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art.433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Dat fiind faptul că temeiurile de declarare a recursului împotriva deciziei curții de apel, prin prisma prevederilor secțiunii a 2-a a capitolului XXXVIII al din Codul de procedură civilă, sunt strict delimitate de art. 432, Completul reține că reieșind din prevederile art. 437 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură civilă, în sarcina recurentului este impusă obligația delimitării esenței, temeiului și argumentării acelei/acelor încălcări esențiale și/sau a acelor circumstanțe ce indică la aplicarea eronată a normelor de drept material sau procedural, și care ar dicta necesitatea declarării recursului ca fiind admisibil.

În speță însă, criticile invocate de recurent, nu pot duce la admisibilitatea recursului, or, acestea nu pot fi reținute prin prisma art. 432 din Codul de procedură civilă, în condițiile în care se insistă în mod exclusiv asupra reaprecierii circumstanțelor cauzei, în detrimentul evidențierii ilegalității soluției instanței de apel.

În context este de menționat faptul că recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural,

verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Acest fapt denotă caracterul declarativ al recursului, fiind lipsit de esență, care evidențiază simplul fapt al dezacordului recurentului cu soluția dată de instanțele de judecată, precum și lipsa temeiurilor legale de declarare a recursului, având în vedere faptul că, rolul exclusiv al recursului este de a asigura efectuarea unui control de legalitate a deciziei atacate în baza temeiurilor legale de declarare a recursului strict prevăzute de art.432 alin.(2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

Abordarea recurentului, în speță, însă evidențiază în mod clar dezacordul acestuia cu soluția dată de instanța de apel și prima instanță, iar argumentele recursului nu permit identificarea omisiunilor sau erorilor care ar impune declararea acestuia ca fiind admisibil.

În altă ordine de idei, prin prisma jurisprudenței CtEDO, recursul trebuie să fie efectiv, adică să fie capabil să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri, trăsătură distinctivă care nu este evidențiată în cererea de recurs depusă de Pelin Ion.

Astfel, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată lipsa cărorva temeiuri în urma cărora ar fi necesară declararea recursului ca fiind admisibil.

În conformitate cu art. 270, 431 alin.(2), art.433 lit. a) și art. 440 alin.(1) din Codul de procedură civilă, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Pelin Ion.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
Judecătorul

Svetlana Filincova

Judecătorii

Galina Stratulat

Dumitru Mardari